

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

Poslovni broj: P-654/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci po sucu toga suda Ivani Blažević, u pravnoj stvari tužiteljice Grozdane Herak, OIB: 75418675000, iz Rijeke, Vitomira Širole Paje 12, zastupane po Aniti Vrkić, odvjetnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Anita Vrkić i Iva Vrkić, u Rijeci, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija j.t.d., sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 5. listopada 2026. u nazočnosti tužiteljice uz zamjenicu punomoćnice Martu Kamauli, odvjetničke vježbenice, te punomoćnice tuženika Hane Porobija, odvjetnice, 28. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu broj 3210526616/2007 sklopljenog 21. kolovoza 2008. između Zagrebačke banke d.d. te Grozdane Herak kao korisnika kredita, Tee Herak kao sudužnika, Jasminke Smiljanić i Radomira Smiljanića kao založnih dužnika i to sadržana:

- u članku 2. Ugovora pod naslovom KAMATE I NAKNADE kojom je navedeno da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 148,01 eura zajedno sa zateznim kamatama s tijekom od 26. kolovoza 2007. do isplate po stopi koju određuje odredba članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg

polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi parnični trošak u iznosu od 306,55 eura zajedno sa zateznim kamatama s tijekom od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužiteljice Za naknadom troškova postupka odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 13. travnja 2025. podnijela tužbu u kojoj navodi da je s tuženikom 21. kolovoza 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 3210526616/2007 s ugovorenom promjenjivom kamatnom stopom sukladno Odluci banke i valutnom klauzulom u švicarskim francima solemniziran po javnom bilježniku Miroslavu Baniću iz Rijeke pod brojem OV-11043/2007, 11044/2007, 11045/2007 i 11046/2007. Visina odobrenog kredita da je iznosila 49.800,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a svrha podizanja kredita da je bila kupnja stana. Odredbom članka 2. predmetnog Ugovora da je po naslovom „KAMATE I NAKNADE“ ugovoreno da se korisnik kredita (ovdje tužitelj) obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora (ovdje banka). Tužiteljica nadalje navodi kako se radi o tzv. „ulaznoj naknadi“ koju ugovornu odredbu da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovnog broja Rev-673/2023 od 12. veljače 2024. utvrdio ništetnom. Djelomično citira sadržaj navedene odluke te se poziva na odredbe članaka 81., 83., 85. te 87. Zakona o zaštiti potrošača iz čega zaključuje kako su ugovorene naknade kako ulazna, tako i naknada na ime premije osiguranja ugovorene suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. Sadržaj članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu da je tuženik unaprijed formulirao, na njega da tužitelj nije mogao utjecati pa tako ni na spornu odredbu kojom se tužitelj kao korisnik kredita obvezao tuženiku platiti naknadu za obradu kredita. Slijedom navedenog da je evidentno kako je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani nametnu obvezu koju on u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije mogao sagledati kao cjelinu odnosno tuženik je ostavio sebi isključivu slobodu određivanja visine predmetne naknade kao i prebacio sve troškove zaključenja citiranog Ugovora na slabiju stranu tj. potrošača. Takvo postupanje tuženika da ne predstavlja ravnopravan odnos i ne ostavlja mjesto za mogućnost pregovaranja jer je unaprijed formulirana od strane tuženika i na nju tužitelj nije mogao utjecati. Da se radilo o sadržaju ugovora po principu uzmi ili ostavi, odredba da je netransparentna, u nju da nije navedeno na što se odnosi čime da je prouzročena neravnoteža između ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je protivno načelu savjesnosti i poštenja. Naglašava kako niti i Ugovoru, niti u Općim uvjetima banke nisu utvrđeni egzaktni parametri za utvrđivanje naknade

nit i metoda izračuna takve naknade što uzrokuje znatnu neravnotežu na štetu potrošača i suprotno je načelu savjesnosti i poštenja. Navedena naknada da je nepoštena jer banka ne može naplaćivati istu radi kojekakvih administrativnih troškova budući da upravo kroz naplaćivanje redovite kamatne stope na glavnice, mora ukalkulirati profit i eventualne troškove za plasman kredita. Poziva se na presude Europskog suda u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. te na presude u spojenim predmetima C-84/19, C-252/19 od 3. rujna 2020. kao i na presudu Suda Europske unije broj C-620/17 od 3. listopada 2019. Kiss i CIB Bank. Povrh navedenih presuda poziva se i na presudu Europskog suda pravde broj C-26/13 od 30. travnja 2014. u vezi primjene Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima. Tvrdi kako su ugovorne odredbe koje se tiču ulazne naknade i premije osiguranja ništetne i na temelju članka 270. Zakona o obveznim odnosima budući da je ugovorena naknada neodrediva i neodređena obzirom da tužitelj nije bio upoznat s parametrima temeljem kojih se takva naknada zaračunala tužitelju niti se na tužitelja smiju prebaciti svi troškovi kredita, izuzev, naravno, otplate glavnice i pripadajućih ugovorenih kamata. Poziva se i na odredbe Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju sukladno kojim odredbama se potrošaču ne smije naplatiti naknada za prijevremeno (djelomično ili u cijelosti) ispunjenje svoje obveze iz ugovora o stambenom potrošačkom kreditu, već bi banke imale pravo na naknadu samo onih troškova koji su izravno povezani s prijevremenom otplatom kredita, kao što su administrativni troškovi vezani uz potrebne radnje u svezi s prijevremenim zatvaranjem kredita i sl., ali ne i na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Mišljenja je da činjenica što je tuženik jednostrano i svojevoljno zaračunao ulaznu naknadu, a bez da je pritom tužiteljicu prilikom sklapanja ugovora informirao o tome koji su to troškovi koji ulaze u predmetnu naknadu odnosno što je propustio u samoj odredbi izričito navesti kriterije za određivanje naknade, čini istu odredbu nepoštenu i time ništetnu. U spis dostavlja potvrdu o obavljenim transakcijama kojom dokazuje da je tuženik naplatio tužiteljici 25. kolovoza 2007. iznos u visini od 1.115,88 HRK¹ (148,10 EUR) na ime naknade za obradu kredita. Slijedom svega navedenog predlaže donošenje presude kao u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu pri čemu ističe kako je vrijednost predmeta spora naznačena suviše visoko imajući u vidu da je tužitelj postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 148,10 eura. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je tužitelju predmetna naknada naplaćene 25. kolovoza 2007., dok je tužba podnesena 2025., nakon proteka više od 15 godina. Nadalje, u cijelosti osporava navode tužitelja da bi predmetna ugovorna odredbe bila nepoštena odnosno ništetna ističući da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za ugovaranje i naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva s time da sama činjenica da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da se o njima nije pojedinačno pregovaralo ne znači da su te odredbe automatski ništetne jer je potrebno dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu

¹ fiksni tečaj konverzije 7,53450

potrošača pri čemu je teret dokazivanja tih okolnosti na onome tko se na ništetnost poziva. Tuženik ističe da je predmetna ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva jer je jasno navedena i u predmetnom Ugovoru o kreditu i u Odluci o Tarifi naknada za usluge s time da je tužena banka tužitelja o obvezi plaćanja ove naknade informirala i na druge načine i to od strane osobnog bankara te je ista propisana i u Općim uvjetima poslovanja Banke pod točkom 5. Pri tome navedena ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu, a još manje "znatnu" neravnotežu između stranaka posebno imajući u vidu da su navedenom naknadom pokrivenе usluge i troškovi poput troškova rada, administrativni troškovi i amortizacija, troškovi provizija i naknada te troškovi poreza i drugih administrativnih davanja. Slijedom svega navedenoga, tuženik predlaže tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti te potražuje naknadu parničnog troška.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dokumentaciju priloženu spisu i to: Ugovor o namjenskom kreditu broj 3210526616/2007, otplatni plan, potvrdu o obavljenim transakcijama, specifikaciju uplata po kreditu, odluku o Tarifi za usluge, uputu za odobravanje kredita građana – osnovna uputa, opće uvjete poslovanja banke te je saslušao tužiteljicu.

3.1. Budući da je tužiteljica odustala od dokaznog prijedloga za provođenjem financijskog vještačenja, s time da se protivna strana tome nije protivila to sud taj dokazni prijedlog nije provodio.

4. Cijeneći provedene dokaze u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/1991., 91/1992., 12/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011.-pročišćeni tekst, 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022. i 155/2023. – dalje ZPP) sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u cijelosti.

5. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu broj 3210526616/2007, kreditna partija: 7103772606 od 9. kolovoza 2007. (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu) te da je u članku 2. ugovoreno da se korisnik kredita (u konkretnom slučaju tužiteljica) obvezuje platiti tuženiku, kao kreditoru, sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, a nije sporno niti to da je tužiteljici naplaćena naknada temeljem navedene odredbe dana 25. kolovoza 2007. upravo u zatraženom iznosu od 148,10 eura.

6. Sporno je, je li ovakva ugovorna odredba protivna pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno je li ista ništetna te je li slijedom toga tuženik u obvezi tužiteljici vratiti iznos od 148,10 eura koji joj je naplaćen temeljem te odredbe. Također je sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom na to da je tuženik u odgovoru na tužbu istakao prigovor zastare.

7. Tužiteljica u svom iskazu navodi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopila radi kupnje stana u kojem i danas živi sa svojom obitelji i koji nikada nije koristila u neku drugu svrhu kao npr. iznajmljivanje i sl., s time da na navedenoj adresi nikada nije bio prijavljen obrt niti neka pravna osoba. Kredit da je sklopila u valuti CHF budući da joj je prije sklapanja ugovora od strane banke bilo prezentirano da je to najpovoljnija

opcija za nju i da se radi o stabilnoj valuti, s tim da joj tada nisu spominjani nikakvi rizici vezani za ugovaranje takvog kredita. Prije sklapanja ugovora da joj nije spomenuto da ima obvezu plaćanja tzv. "ulazne naknade" odnosno naknade za obradu kredita te da je za tu svoju obvezu saznala tek kad su joj trajnim nalogom skinuta sredstva s računa i to se radilo konkretno o prvoj rati kredita te tzv. ulaznoj naknadi. S bankom da nije pregovarala niti je mogla pregovarati vezano uz odredbe ugovora o kreditu. On da je bio unaprijed sastavljen od strane banke i da ga je mogla potpisati ili ne potpisati. Nikada kasnije da nije dobila od tužitelja specifikaciju na što se točno odnosi ulazna naknada odnosno što je točno njome namireno.

8. Ovakav iskaz tužiteljice iz kojeg jasno proizlazi da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već da je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora te da je bila uvjet sklapanja istog s time da tužiteljici nije pojašnjeno zašto mora platiti ovu naknadu i na što se ista zapravo odnosi, sud je prihvatio kao istinit jer je isti iznesen uvjerljivo i logično.

9. Nadalje, uvidom u predmetni Ugovor o kreditu kao i u dokumentaciju koju je tuženik dostavio uz odgovor na tužbu također je utvrđeno da niti u toj dokumentaciji, za koju tuženik tvrdi da je tužiteljica u istu imala uvid prije potpisivanja predmetnog Ugovora o kreditu, nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada i na što se točno odnosi, pri čemu se napominje da sud nije uzeo u obzir odredbe tzv. Uputa za odobravanje kredita građanima - osnovna uputa za koje tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da su predstavljale jasnu uputu osobnim bankarima da prilikom razgovara o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tom smislu informiraju da ovu naknadu mogu platiti iz vlastitih sredstava ili iz sredstava kredita. Naime, tuženik ni sa čime nije dokazao da je njegov zaposlenik/a u konkretnom slučaju postupao/a po bilo kakvim pisanim uputama u tom smislu.

10. Kako je odredbama članka 96. stavka 1. i 2. te članka 97. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, u daljnjem tekstu: ZZP/07) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pri čemu se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, uz napomenu da je odredbom članka 99. ZZP/07 propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni samo ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, dok je uvidom u spornu odredbu predmetnog Ugovora o kreditu utvrđeno da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja odredba je nerazumljiva i nedorečena, to je sud slijedom svega navedenoga spornu odredbu iz članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio ništetnom pa je odlučeno kao pod točkom I. izreke, dok je pod točkom II. izreke naloženo tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 148,10 eura koliko joj je naplaćeno temeljem navedene ugovorne odredbe tj. da joj vrati ono što je od nje primio

na temelju takve nišetne ugovorne odredbe u smislu odredbe članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, u daljnjem tekstu: ZOO) na koji iznos tužiteljici pripada pravo na zatezne kamate od dana kada ga je tuženik stekao pa joj je stoga priznato pravo na zatezne kamate od 26. kolovoza 2007. (kako je to zahtijevala u tužbenom zahtjevu) do isplate temeljem odredbe članka 1115. ZOO-a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, imajući pri tome u vidu da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošteni stjecatelj.

11. Naime, tuženik je na ročištu održanom 21. kolovoza 2026. naveo kako nije sporno da 25. kolovoza 2007. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva tužiteljici u iznosu od 1.115,88 kn odnosno 148,10 eura, a što proizlazi i iz dopisa tuženika od 27. ožujka 2025.

12. Pored svega navedenog valja i reći kako je odredbom članka 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom, ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (stavak 1.) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ona sastavljena unaprijed, pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (stavak 2.). Navedeno proizlazi i iz odluka Suda Europske unije C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe članka 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva, ako je ta odredba, ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz te odredbe proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

13. Ovaj je sud prilikom donošenja odluke imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovnog broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024. u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti) u smislu odredbe članka 96. stavka 1. ZPP/07, ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita, već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti), te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi članka 96. stavka 1. u vezi s člankom 98. i člankom 100. ZPP iz 2007.

14. Nadalje, sud je odbio tuženikov prigovor zastare imajući u vidu da prema zauzetom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj SuIV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora pa kako je ništetnost navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u konkretnom slučaju utvrđena tek ovom presudom, to opći zastarni rok od pet godina, koji se u ovom slučaju primjenjuje temeljem odredbe članka 225. ZOO-a, nije još niti počeo teći.

15. Odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a. Tužiteljici je valjalo priznati trošak zastupanja po odvjetniku sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023. – dalje Tarifa), a imajući u vidu postavljeni zahtjev tužiteljice te vrijednost predmeta spora koji je sud utvrdio u visini od 148,10 eura odnosno u visini kondemnatornog zahtjeva jer je istaknuti deklaratorni zahtjev trebao poslužiti samo za ocjenu opravdanosti tužbe na isplatu pa se po ocjeni ovog suda ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu (tako i Županijski sud u Rijeci u odluci GŽ-17/2026).

16. Tako je sud tužiteljici priznao, temeljem Tbr. 7. toč. 1. Tarife za sastav tužbe iznos od 50,00 eura, temeljem Tbr. 8. toč. 1. Tarife za sastav podneska od 9.8.2025. iznos od 50,00 eura te temeljem Tbr. 9. toč. 1. Tarife za zastupanje na ročištima 21.8.2026. i 5.10.2026. iznos od po 50,00 eura za svako odnosno ukupno 100,00 eura što sveukupno daje iznos od 200,00 eura čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, u iznosu od 50,00 eura kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznos od 26,55 eura te na presudu u iznosu od 30,00 eura, što sveukupno daje iznos od 306,55 eura koliko je tuženiku pod točkom III. izreke i naloženo da joj nadoknadi, dok je u preostalom dijelu tužiteljica odbijena sa svojim zahtjevom kao neosnovanim budući da je isti zatražen u suviše visokom iznosu.

17. Na dosuđeni parnični trošak tužiteljici je priznato pravo na zatezne kamate temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP-a od 28. listopada 2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate.

18. Tužiteljici su sve zatezne kamate dosuđene po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007., a od 1.1.2008. do isplate po stopi koju određuje članak 29. stavak 2. ZOO-a.

U Rijeci, 28. listopada 2026.

Sudac:

Ivana Blažević

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- pun. tužiteljice
- pun. tuženika

-pozvati tužiteljicu na uplatu pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura

Broj zapisa: **9-3088f-532f6**

Kontrolni broj: **029b3-fe8a5-c736d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.